

Espurnes poètiques d'una llar de foc

Annabel Pitcher. «La meva germana viu sobre la llar de foc (My Sister Live on the Mantelpiece)». Col·lecció Bridge. Editorial La Galera. Barcelona, 2011. (En castellà: «Mi hermana vive sobre la repisa de la chimenea»). Traducció: Lola Díez. Col·lecció Nuevos Tiempos, Editorial Siruela). A partir 15 anys. Pàgines: 239. Preu paper: 16,95 €. Preu e-book (castellà): 11,95 €.

Annabel Pitcher (West Yorkshire, 1982) ha entrat en l'univers literari internacional amb aquesta novel·la que planteja sense embuts el xoc de cultures. Però ho fa d'una manera tan aguda i senzilla a la vegada, malgrat que de rerefons hi ha un atemptat terrorista, que crea una obra a la vegada instructiva per als lectors més joves i els no tan joves amb prejudicis sobre el racisme i la xenofòbia.

La jove autora, que va estudiar Filologia anglesa a la Universitat d'Oxford i que després d'exercir temporalment de professora i de treballar en diversos mitjans de comunicació ha decidit dedicar-se plenament a la literatura —està treballant ja en una segona novel·la de títol provisional, *Ketchup Clouds* i amb una protagonista de 15 anys— va començar a pensar en la novel·la del seu debut, *La meva germana viu sobre la llar de foc*, en un viatge a l'Equador on es va alimentar de notes.

El cert és que el lector es pot enganyar precisament pel títol i pensar que *La meva germana viu sobre la llar de foc* torna a insistir en les sobreexplotades tenebres del gènere sobrenatural. Res més lluny perquè, cosa inusual en una autora nascuda a la dècada dels vuitanta del segle passat, torna amb sensibilitat i encert al realisme —no pas social sinó el que es podria etiquetar de "globalitzat"— i ho fa aconseguint impregnar la manera de pensar i d'actuar del seu protagonista —un noi de 10 anys londinenc—, amb la força sentimental que la mort d'una de les seves dues germanes bessones en un atemptat terrorista —hi ressona el 7-J de Londres sense que s'esmenti estrictament, segurament per prudència o respecte, canviant la data per un convencional 9 de setembre— li provoca afegida a la ruptura familiar dels pares, el canvi de domicili,

a distància de Londres, al Districte dels Llacs, la convivència amb un pare turmentat per la mort de la filla, ofegat per l'alcoholisme i per la reacció venjativa que fa que titlli tots els musulmans, sense distinció, de terroristes.

Com es veu, tota aquesta barreja d'elements podrien ser tractats amb una inconscient barroeria segons per quins autors fins al punt que la novel·la rellisqués de les mans tant dels lectors adolescents com dels adults. Però Annabel Pitcher manté un pols que domina sobretot pel seu estil literari —la traducció catalana de Víctor Obiols en manté la delicadesa sense que en surti afectat el paper essencial de la llengua— i fa créixer cadascun dels personatges de la novel·la amb una capacitat de mirada psicològica que fa arribar al lector amb pinzellades poètiques. Només un parèntesi: hi ha, almenys en l'edició catalana, en alguns capítols inicials, una alternança que sembla un lapsus amb el nom de fonts d'un dels petits personatges coprotagonista, Sunya, una nena musulmana, anomenada a vegades *Sunya*.

Annabel Pitcher no amaga, per la seva edat, que ha estat una lectora de Harry Potter i fins i tot confessa que n'és una addicta a escoltar les versions en audiollibre —que no ho sàpiga el patriarca Harold Bloom, enemic empedreït de la saga!—. Malgrat això, és reconfortant comprovar que, a l'hora d'enfrontar-se a la seva relació com a autora amb la literatura, Annabel Pitcher prescindeix de voler crear un nou fenomen clònic del mag dins el gènere fantàstic i captiva lectors endinsant-se en l'ànima d'un nen de deu anys —que podria ser qualsevol dels que ens envolten— que ha de créixer més de pressa que els altres i al qual dota de reflexions a vegades més madures del que seria habitual per la seva edat. Per això, la novel·la entra en el club que per ara té més futur, el de les novel·les anomenades *crossover*, les de sense edat, capaces d'interessar senzillament lectors que encara entenguin la literatura com un viatge personal sota el risc de sortir-ne regirats.
